

Ήταν 10 Μαρτίου του 2012, όταν ο Omar Abusaada και ο Mohammad Al Attar κατέθεταν στη Στέγη μία από τις πρώτες σκηνικές «μαρτυρίες» για την Επανάσταση στη Συρία, σε μια περίοδο όπου το όνειρο των νέων που διαδήλωναν στους δρόμους για ελευθερία και κοινωνική αλλαγή έμοιαζε ακόμη εφικτό. Η διάλεξη/περφόρμανς τους είχε τον τίτλο *Look at the Streets... This is How Hope Looks* και παρουσιάστηκε στο πλαίσιο του φεστιβάλ τέχνης από τον Αραβικό Κόσμο Meeting Points 6. Η δεύτερη διάλεξη/περφόρμανς του Ομάρ και του Μοχάμαντ, το ίδιο εκείνο βράδυ, μιλούσε για τις απάνθρωπες συνθήκες κράτησης των πολιτικών κρατουμένων στις καθεστωτικές φυλακές. Ο Ομάρ δεν μπορούσε τότε να φανταστεί πως, επιστρέφοντας από την Αθήνα, θα προσγειωνόταν για τελευταία φορά στο αεροδρόμιο της Δαμασκού.

Τέσσερα χρόνια μετά, η εικόνα της Συρίας στα διεθνή μίντια βρίσκεται «εγκλωβισμένη» ανάμεσα στις σκληρές εικόνες απόλυτης καταστροφής, την προσφυγική κρίση και τα διεθνή γεωπολιτικά συμφέροντα. Οι δρόμοι της Δαμασκού δεν φέρνουν πια στο νου την ελπίδα – οι νέοι της χώρας έχουν πλέον σκοτωθεί, στρατευθεί, φυλακιστεί ή υποχρεωτικά εκτοπιστεί. Ο Μοχάμαντ έχει ζητήσει άσυλο στη Γερμανία, ενώ ο Ομάρ αρνείται να εγκαταλείψει τη Δαμασκό. Και οι δυο τους, ωστόσο, εξακολουθούν να πιστεύουν στο θέατρο ως μέσο αντιμετώπισης της κατάστασης εκτάκτου ανάγκης στη χώρα τους. Η πρόσφατη δουλειά τους, με τίτλο *While I Was Waiting*, μιλά για ακίνητες ζωές, παγιδευμένες στην γκρίζα εκείνη ζώνη ανάμεσα στη ζωή και το θάνατο, στην ελπίδα και την απελπισία. Για δύο ημέρες θα συνυπάρξουν στη Στέγη με την αιχμηρή ματιά ενός νέου, αυτοεξόριστου στη Γαλλία χορογράφου, του Mithkal Alzghair, πάνω στον πόλεμο, τον αναγκαστικό εκτοπισμό, αλλά και την πολιτιστική «κληρονομιά» που φέρει, ακούσια, το εξόριστο σώμα.

Η πίστη τους στην τέχνη, ως μέσο άρθρωσης πολιτικού λόγου, είναι σήμερα περισσότερο αναγκαία από ποτέ.

Κάτια Αρφαρά

Καλλιτεχνική Διευθύντρια Θεάτρου και Χορού της Στέγης